

## KAPITOLA 1

# VE TŘELEC U ZBĚDLE

Oliver Nocturno nemohl usnout, a díky tomu to slyšel. Jednoho listopadového rána ležel jako obvykle beze spánku, házel sebou a otáčel se z boku na bok, když kdesi v horním patře zavržalo prkno. Jít se podívat, co to je, bylo o mnoho zajímavější než ležet v posteli s myšlenkami, které ho trápily. Teď byl prosinec a ve třelec se vrátil už potřetí. Zatím byl Oliver jediným členem rodiny, kdo o něm věděl.

Oliver měl problémy se spánkem, co si jen pamatoval. Vždycky to bylo zvlášť zlé kolem jeho narozenin a Vánoc, které se oboje blížily, ale letos to bylo horší než kdy předtím. Ležel a nespál vždy až do doby, kdy den značně pokročil, a každý večer se probouzel vyčerpaný. Olivera nejvíce trápila jedna myšlenka: *Něco se mnou není v pořádku*. Problém byl v tom, že Oliver nevěděl, co to *něco* je. Věděl jen, že tak úplně nezapadl mezi ty kolem sebe, ani doma, ani ve škole. Oliver

si nechával ten pocit pro sebe, především proto, že mu to bylo trapné. Upíři by neměli mít takovéhle problémy. A pokud by na to jeho starší bratr Zlocius někdy přišel, no, to by mučení nebralo konce.

Jediné, co o tom problému Oliver věděl, bylo, že se to zjevně týkalo jeho budoucnosti. Oliverovi bylo podle lidských počtů třináct, což znamenalo, že nepotrvá dlouho a dostane svého vlastního démona. Ale to se stávalo každému mladému upírovi a většina dětí se těšila, až dorostou. Děti ve škole o tom mluvily, jako by to byla ta nejskvělejší věc na světě. Který upír by nechtěl dostat svého démona? Aby mohl provádět věci, které dělali dospělí upíři, jako vtělovat se do zvířat a vydávat se na páteční lovy? V tom případě muselo s jeho budoucností souviset něco jiného, co mu den co den nedávalo spát. Někdy si téměř připadal, jako by věděl, co to je... ale nikdy to nedokázal určit úplně přesně. Hlavou se mu honila jedna myšlenka za druhou a vždycky měl pocit, že jakási pravda zůstává nedosažitelná.

Tohoto rána však jeho strašlivá nespavost přinesla něco zajímavého: Vetřelec se vrátil. Oliver slyšel, jak shora zaznívají kroky. Tiše vyklouzl ze své rakve a stoupl na kamennou podlahu. Podzemní krypta byla tichá, osvětlovala ji pouze slabá rudá záře. Oliverovi

rodiče, Phlox a Sebastian, spali společně v široké rakvi vedle té jeho. Zlociusova rakev byla na druhé straně u zdi, rovněž pevně zavřená. Oliver slyšel, jak jeho rodiče už před několika hodinami uléhali, a zaslechl, jak se teprve po nich vplížil Zlocius.

Přešel místnost a vydal se po kamenném spirálovitém schodišti nahoru, ven z krypty, která tvořila nejnížší patro podzemního domu jeho rodiny. Bosé nohy mu lehce řápkaly po kamenech a jediným dalším zvukem bylo lehké šustění jeho pyžama. Z luceren na zdech, které měly podobu křišťálových koulí ve tvaru slzy a visely ve zdobných olověných nástěnných svícnech, bylo přes den staženo magma, takže na schodišti byla tma jako v hrobě, což ovšem pro upíří oči nebyl problém. Došel na hlavní poschodí, kde nahlédl do tmavé kuchyně. Titanové spotřebiče tiše hučely. Nad ním se ozval další zvuk kroků.

Oliver pokračoval nahoru po schodech, které končily na odpočívadle. Před ním byly elegantní ocelové dveře. Přiložil k nim ucho a z druhé strany uslyšel vrzání kroků. Teoreticky vzato sem nahoru nesměl... Ale Oliver přesto stiskl červené tlačítko, a dveře se tiše rozevřely.

Uvnitř byla úzká prostora, a pak zadní část rozbité, zrezivělé ledničky. Byla opřena šikmo o stěnu, dráty

a spirály z ní visely, jako by to byla nějaká velká šelma, kterou kdosi rozsápal. Oliver se protáhnul podél jejího boku –

A uviděl člověka.

Uprostřed velké místnosti stála dívka. Tohle bylo přízemí opuštěného domu, který stál nad Oliverovým domovem. Příčky, které kdysi dělily dům na jednotlivé místnosti, byly strženy a zbyl po nich dlouhý, prázdný prostor posetý sutinami. Celé to místo mělo vypadat zchátrale a nebezpečně. Phlox si dala velmi záležet na tom, aby působilo nejen zanedbaně, ale aby přímo odrazovalo – lidé bez domova tady *mohli* spát, ale proč by k tomu měli chuť? Parta dětí tu *mohla* dovádět, ale nenašlo by se snad hezčí místo, kam by mohly jít?

Rozbitými okny na obou stranách předních dveří se prodraly dva paprsky kalného rána v Seattlu. Ze stěn visely tmavě vínové tapety, které obnažovaly popraskanou omítku a skvrny plísně. Hned přede dveřmi zela obrovská díra. Nebyla to opravdová díra, ale architektonický trik, který Phlox dovedla k dokonalosti. Dívka však dveře nepoužila. Vždycky sem lezla oknem a k usměrnění zubatých úlomků rozbitého skla používala tlusté kostkované rukavice.

Teď tu stála s rukavicemi pod paží a tiše se rozhlížela po místnosti. Bylo tu na co se dívat: kromě olu-

pujících se tapet a bezedné jámy byla v rohu starodáv-  
ná vana plná zahnívající vody páchnoucí rozkladem.  
Z propadajícího se stropu, na místě, kde křivě visel  
rozbitý lustr, do ní zvolna, bez přestání žbluňkaly kap-  
ky vody. V druhém rohu ležel převrácený prádelník,  
špinavé šaty z něj byly v hnědých kalužích rozeté po  
podlaze.

Na stěně nad prádelníkem visela zašlá malba ve špi-  
navém, popraskaném rámu. Byl to portrét šlachovi-  
tého, zarputile se tvářícího muže v tvídovém obleku,  
s minimem vlasů, a pokud se někdo podíval zblízka,  
ještě menším množstvím kůže. Ale tyto detaily zakrý-  
vala plíseň. Jeho pichlavé oči, které jakoby zářily nad-  
přirozeným jantarovým světlem, však zůstávaly jasné;  
opět součást Phloxina záměru při projektování míst-  
nosti. Obraz byl portrét Oliverova zesnulého prastrýč-  
ka Renfelda.

Ale přestože tu byla spousta takových zneklidňu-  
jících věcí, dívka pokaždé, když přišla, trávila nejvíce  
času díváním na něco, čemu, jak Sebastian kdysi Oli-  
verovi vysvětlil, nedokázal odolat žádný člověk – na  
vysoké zrcadlo opřené o protější zeď, přímo naproti  
Oliverově pozorovatelně za ledničkou. Otec říkal, že  
lidé se na sebe v zrcadle nesmírně rádi dívají, vlastně  
to dělají *nejraději* ze všeho. Zrcadlo podle něj přitahuje

člověka stejně jako můru plamen. Dívka teď stála před ním a neměla potuchy, že ji někdo pozoruje, protože Oliver se v zrcadle neodrážel. I kdyby tomu tak bylo, jen těžko by ho mohla vidět. Sklo bylo pokryto tlustou vrstvou špíny s výjimkou jedné kruhové plošky. Dívka vyčistila toto místo při své první návštěvě. Teď natáhla ruku a znovu kolečko otřela manžetou.

Byla o něco menší než Oliver, na sobě měla džíny, stejnou zelenou prošívanou vestu a kaštanově hnědou pletenou čepici, jaké nosila vždycky, a dnes měla navíc ještě svetr s rolákem s jasnými pruhy, který na pozadí zašedlého světa kolem ní nápadně vynikal. Stála s rukama v bok, natáčela se sem a tam a občas natáhla ruku a letmo se dotkla tlustého copu hnědých vlasů. Zašklebila se do zrcadla, odhalila své měkké, zaoblené lidské zuby a roztáhla buřtíkovité lidské prsty, jako by to byly pařáty. Téměř se rozesmála, ale pak vzdychla a svěsila ramena.

Oliver ji pozoroval a cítil při tom příval viny. Měl o té dívce říct svým rodičům hned po její první návštěvě. Měl to v úmyslu, ale ona sem teď přišla už poněkolkáté a Oliver by z toho měl taky problémy. Phlox a Sebastian by chtěli vědět, proč jim o tom neřekl hned, a jak by na to odpověděl? Že byl zvědavý, co má dívka v plánu, a chtěl zjistit, proč sem chodí? Copak

by nějakého upíra mohlo někdy něco takového vůbec napadnout? Zlocius by z toho měl větší Vánoce než z Oliverovy nespavosti. Byla zde i možnost, že by Oliverovi rodiče usoudili, že toto vnikání na jejich území je nutno zastavit, a Oliver by pak neměl nic, co by ho rozptylovalo za bezesných dnů. A kromě toho bylo to děvče přece neškodné, ne? Všechno, co kdy udělala, bylo, že přišla, chvilku se rozhlížela, pak odešla –

Jenže teď prováděla cosi jiného. Sáhla si do vesty a vytáhla velký černý předmět, který jí visel na krku na vybledlé kožené šňůrce. Oliverovi chvilku trvalo, než poznal, že je to fotoaparát. Učil se o tom ve škole: byl to přístroj, jímž lidé zachycovali podobu věcí. Upíři foťáky nepoužívali. Malovali olejové portréty nebo kreslili náčrtky křídou. Rodiče vlastně Oliverovi řekli, že má dbát na to, aby ho nikdy nikdo nevyfotografoval, ale on nevěděl jistě, proč. Nemohlo by mu to přece ublížit, tak jako například sluneční světlo nebo kůl, tedy alespoň pokud věděl.

Dívka si přiložila fotoaparát k oku, zvolna otáčela čočkami, aby zaostřila, pak stiskla nějaké tlačítko. Ozvalo se cvaknutí. Pootočila malou páčkou a znovu se zadívala do objektivu.

Oliver sledoval, jak se dívka zvolna otáčí a foťák cvaká. Proč by fotografovala zrovna *tohle* místo? Oli-

verova rodina bydlela tady na Soumračné ulici již od jeho útlého mládí. Byla to jedna z ulic ve městě, kde téměř každý dům vypadal na první pohled opuštěně a zchátrale, ale pod sebou měl upíří domov. Tyto domy nebyly nikdy určeny k demolici, protože Sebastianův zaměstnavatel, konsorcium Polosvětlo, dosadil do významných lidských pozic v městském zastupitelstvu upíry v přestrojení. Kdykoliv některý zástupce veřejnosti volal po zbourání zchátralých domů na Soumračné ulici, nějaké povolení nebo právní dokument se kdesi pomotaly a celý proces se oddálil o léta. Právě takto si upíří vybudovali společnost lidem přímo pod nosem. Sebastian tvrdil, že to nebylo zase až tak těžké, protože lidé jsou přeborníci v nevšímání si věcí, které mají přímo na očích. Říkával také, že hlavním důvodem, proč lidé nevědí o upírech, je, že o nich ve skutečnosti vědět *nechtějí*.

Ale tahle dívka vypadala docela zvědavě. Je možné, že měla jenom ráda studená, opuštěná místa. To by bylo na člověka divné, ale zajímavé. Dál cvakala fotoaparátem, Oliver zatím vyklouzl zpoza ledničky a popošel ke zdi. Přitiskl obě ruce k vlhké omítce, zhluboka, meditativně se nadechl... Myslí mu proběhl jakýsi šepot pronášený ve starých upířích jazycích. Ucítil, jak se mu nadlehčují nohy, a začal lézt po zdi jako pavouk.